

[En ees tiedä enää](#)

Moi, oon kirjoittanut tänne ennenkin. en mä tiiä, ei kai oo taaskaan mitään muutakaan paikkaa jossa avautua. Joten sori tästä. Tuntuu syylliseltä avautua edes anonyyminä ja silleen, että kenenkään ei ole pakko lukea tätä. Mä en vaan enää tiedä mitä tehdä. Luulin, että sain vihdoon apua mun

mielenterveyteen, kun pääsin koulun psykiatriselle sairaanhoitajalle joka teki sitten lääkäriille lähetteen. Se oli ilmaista. Mulle ei voi mikään olla maksullista, kun vanhemmat ei oikein hyväksy tätä. Siihen asti, kun kaikki on ilmaista, ja en käytä mielialalääkkeitä, toinen vanhemmista hyväksyy. Eli siis pelkän keskusteluavun.

No niitä koulun psyk. sairaanhoitajan käyntejä on kuitenkin vain 10. se ei mitenkään riitä mulle. Varsinkin, kun on kauheat paineet "suoriutua" pakko-oireista selviämisestä. Toinen vanhemmista olettaa, että 10 kertaa riittää siihen aivan hyvin, kunhan tarpeeksi yritän. Ajattelin siksi lopettaa ne käynnit, koska sit joku toinen pääsisi sinne, jolla on oikeasti mahdollisuus saada siitä apua.

Mulle ei ole tuloja, joten en voi muuttaa kotoa. Suurin ongelma on kuitenkin se, että vaikka joskus vuosien päästä pääsisin kelan tukemaan psykoterapiaan, mulla ei olisi varaa siihen. Sitä varten mun pitäis jaksaa käydä töissä vaikka kuinka pitkään. Se ei ole nyt mahdollista, kun on niin paha olla.

Mulla ei siis oo minkäänlaista mahdollisuutta hoitoon. En kyllä usko, että muutenkaan jaksaisin enää vuotta ilman apua. Tai enhän mä voi oikein sille mitään tehdä. Pakko tässä on elää, vaikka en haluaisi, koska jos tekisin itselleni jotain, mun läheiset tuntisi syyllisyyttä ja pahaa oloa. Se olisi traumaattista mun sisaruksille enkä todellakaan halua aiheuttaa perheelleni enää enempää pahaa. Pelkään myös edelleen helvettiä ja uskon että näin onneton ja yksinäinen elämäkin on sitä parempi. Uskon myös Jumalaan mutta Jumalan armoon omalla kohdallani taidan olla menettänyt nyt uskon.

En tiedä mitä teen. Mulla on ollut mielenterveyden kanssa vaikeuksia 10-11-vuotiaasta alkaen. Syömishäiriöitä, ahdistusta, paniikkikohtauksia,

masennusoireita jne. ja nyt on sitten pakko-oireet kaikkein päällimmäisenä. ne hankaloittaa paljon mun mutta varsinkin mun läheisten elämää. Olen perheelleni aivan järkyttävä taakka. haluaisin että he pääsisivät eroon minusta niin heillä olisi parempi olla mutta, kun ei ole rahaa, niin miten muutan omilleni?

Jos asuisin yksin, kenenkään ei tarvitsisi miettiä mikä mulla on, kun käyttäydyn miten käyttäydyn, pesen käsiä ja peseydyn niin usein ja ahdistun joka pikkuasiasta ja toisaalta en tunne yhtään mitään.

Mikään ei tunnu enää yhtään miltään, ei vaikka haluaisin. Tää on typerää, että edes etsin apua. tiedän kyllä, että ansaitsen elää tällaista elämää, mutta mun perheelle on raskasta elää pakko-oireisen kanssa. Yritän tällä hetkellä käydä töissä ihan vähän aikaa ja vain 3pv viikossa, mutta niistä ei saa tarpeeksi rahaa sitä varten, että voisin maksaa terapian. Ja nyt jo muutaman kerran jälkeen tuntuu, että voin käydä töissä vain yhtenä päivänä koska se on niin raskasta. ei musta ole sielläkään mitään hyötyä. en oikeasti osaa yhtään mitään. mulla on surkea keskittymiskyky, ohjeiden ymmärtämiskyky ja muutenkaan ei ole mitään taitoja. Olen hyödytön, joten ei ihmekään, että missään ei koskaan pidetä minusta eikä mulla ole kavereita. Juu sori tästä.

Nimimerkki: hyödytön

Ikä: 19

Tarinani saa julkaista: Kyllä

Source URL: <https://nuortenlinkki.fi/tarinat/lue-tarinoita/vuodelta/2022/en-ees-tieda-ena>